

УДК 355.469

С.І. Корсунов¹, Г.А. Левагін¹, В.О. Коротій²¹ Харківський університет Повітряних Сил імені Івана Кожедуба, Харків² Харківський автотранспортний технікум ім. Орджонікідзе, Харків

ЗАСТОСУВАННЯ ЗАСОБІВ ПОВІТРЯНОГО НАПАДУ ПРОВІДНИХ КРАЇН СВІТУ У ЗБРОЙНИХ КОНФЛІКТАХ І ЛОКАЛЬНИХ ВІЙНАХ

У статті проаналізовано масштаби і варіанти застосування засобів повітряного нападу (ЗПН) у локальних конфліктах сучасності. На основі приведеного фактичного матеріалу робляться висновки щодо закономірностей застосування засобів повітряного нападу у збройних конфліктах і локальних війнах.

Ключові слова: засоби повітряного нападу, збройні конфлікти, локальні війни.

Постановка проблеми та аналіз літератури

У збройних конфліктах „Буря в пустелі”, „Лис пустелі”, „Союзницька сила”, „Непохитна свобода”, „Свобода Іраку”, «Світанок Одісеї», операції проти бойовиків ІДІЛ у Іраку і Сирії, крім досягнення військової мети, здійснювалась перевірка теоретичних досліджень майбутніх операцій і ролі видів збройних сил (ЗС) у війні.

Дослідженням характеру застосування ЗПН і раніше приділялась увага. Так у [1, 2, 3, 4] проведено аналіз дій ЗПН у одному збройному конфлікті, та тенденції їх застосування за досвідом кількох не виявлялись. У [5] аналізується один з видів зброї – крилаті ракети морського базування (КРМБ) без висвітлення комплексності застосування різних видів зброї у конфліктах. У [7] проведено аналіз без урахування останніх чотирьох операцій. У [3] приводиться подібний аналіз, але без урахування досвіду двох останніх конфліктів. Внаслідок значних геополітичних змін тема знову набула актуальності. Виникла необхідність на основі виявлених тенденцій, встановити закономірності застосування ЗПН у збройних конфліктах і війнах сучасності.

Мета статті: провести аналіз особливостей бойового застосування авіації у локальних конфліктах останніх десятиліть; на основі фактичного матеріалу зробити висновки щодо закономірностей застосування ЗПН у збройних конфліктах і локальних війнах сучасності з метою їх подальшого урахування у практиці підготовки фахівців для військ протиповітряної оборони Сухопутних військ (ППО СВ).

Вступ до основної частини

Для реалістичного прогнозу можливих варіантів дій авіації по частинах і підрозділах ППО СВ команду важливо знати досвід застосування ЗПН і чітко уявляти якою зброєю, у які періоди бою, по яких об'єктах може нанести удар повітряне угруповання,

яке протистоїть. Значно краще це він може зробити, якщо володітиме досвідом застосування ЗПН у локальних конфліктах сучасності.

Аналіз застосування ЗПН у війнах і конфліктах

Перенесення зусиль збройної боротьби у повітряно-космічну сферу, залежність результатів конфлікту від того, хто буде панувати в ній, призвели до суттєвого підвищення ролі ЗПН та ППО.

У збройних конфліктах Військово-повітряні сили (ВПС) вирішували широке коло завдань: завоювання переваги у повітрі; підрив воєно-економічного потенціалу; порушення системи військового управління; авіаційна підтримка військ; ізоляція району бойових дій; транспортування військ, озброєння і техніки повітрям; висадка десантів і їх забезпечення; повітряна розвідка. У кінці ХХ – на початку ХХІ століття ВПС отримали специфічне завдання – знищення незаконних збройних формувань і баз тероризму [3]. Перелік завдань практично не змінюється, а їх пріоритетність визначається конкретною обстановкою. Способи виконання завдань є змінним елементом, залежним від вдосконалення авіаційної техніки і засобів ураження, розвитку засобів ППО противника.

Боротьба за перевагу в повітрі залишається першочерговим завданням ВПС, а її досягнення є вирішальною умовою перемоги у конфлікті [1]. Завоювання переваги забезпечує свободу дій авіації, прикриття наземних військ. Завдання повинне виконуватись безперервно знищенням авіації противника на землі й у повітрі, придушенням його засобів ППО, дезорганізацією системи управління. Зазвичай боротьба за перевагу в повітрі велася в нерівних умовах, коли одна із сторін, мала значну перевагу в ЗПН. Приклади: війни в Кореї, Південно-Східній Азії і на Близькому Сході у 1956-1982 рр. Перевага у повітрі авіації США дала можливість врятувати їх від розгрому на Пусанському плацдармі [2]. Завойо-

вана перевага у повітрі ВПС Ізраїлю у 1967 р. сприяла досягненню стратегічних цілей. Перевага у повітрі авіації багатонаціональних сил (БНС) забезпечила успіх коаліції у війнах з Іраком 1991 р. і 2003 р.

З метою завоювання переваги у повітрі проводилися повітряно-наступальні операції (ПНО) для послаблення повітряної міці і ППО противника. Характерною є повітряна операція ВПС Ізраїлю 5.06.1967 р.: ізраїльська авіація завдала раптових масованих ракетно-авіаційних ударів (МРАУ) по 25 аеродромах і авіабазах Єгипту, Сирії, Йорданії, знищивши 65% авіаційного угруповання ВПС арабських держав, 16 аеродромів виведені з ладу. З першого дня було завойовано перевагу в повітрі, а втрати ВПС Ізраїлю склали 10% літаків [3]. З повітряних операцій починалися воєнні дії коаліції проти Іраку в 1991, 2003 роках. Однією з головних цілей операцій було саме завоювання переваги у повітрі.

Протягом останніх 25 років західна коаліція приймала участь, як мінімум, у 7 конфліктах і більша їх частина проводилась на Близькому Сході [4].

Операція в Іраку 1991 р. тривала 43 дні: було зроблено 120000 вильотів, з яких 35% – для поразки наземних цілей. Коаліція використала 265000 ракет. Щодня авіація робила 976 бойових вильотів і використала 6163 бомби і ракети. Пізніше західна авіація робила значно менше вильотів і в жодному не було використано такої кількості озброєнь. Друга війна в Іраку (2003 р.) тривала 26 днів. Зроблено 41000 вильотів, з них бойових – 15500 і скинуто 27000 бомб. Щодня авіація піднімалася в повітря 596 разів, випустила 1019 ракет.

Наступною операцією ВПС коаліції була «Обдуманна сила» (Боснія, 1995 р.): за 17 днів здійснено 3515 літако-вильотів, з них 2470 бойових, використано 1026 авіабомб. Щодня відбувалося 145 польотів і використано понад 60 бомб.

У Косово 1999 р. літаки за 77 днів піднялися в небо 38004 рази, з них бойові вильоти - 14112. Використано 28018 бомб і ракет. Відбувалося 183 вильоти на день і використано 364 засоби поразки.

В Афганістані за 76 днів зроблено 20600 вильотів, з яких понад 6500 – бойові, скинуто 17500 бомб. Щодня авіація піднімалася в небо 86 разів і використала для поразки цілей понад 230 бомб і ракет.

Наступним гарячим місцем у 2011 р. стала Лівія. Операція тривала 210 днів, проведено 25944 літако-вильотів, з них бойові - 9700. Коаліція використала рекордно малу кількість ракет – 7642. Щодня відбувалося 46 вильотів, скидалося 36 бомб і ракет.

Операція проти бойовиків ІДІЛ триває понад рік. За цей час коаліція підняла літаки в небо понад 16164 разів, з них 24% – бойові (рис. 1). По цілях було випущено 15245 ракет. Середньостатистично коаліція щодня робила 11 вильотів і скидала 43 бомби.

Висока ефективність застосування ударної авіації досягалась своєчасним плануванням: визначенням найбільш важливих цілей, вибором засобів поразки, визначенням маршрутів подолання системи ППО противника, районів дозаправки паливом і організацією злагоджених дій частин забезпечення.

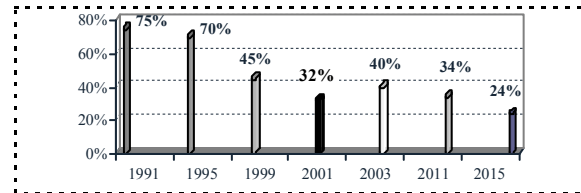

Рис. 1. Порівняльна характеристика долі ударної авіації, яка залучалась для нанесення ударів

З діаграми (рис. 2) видно, що за час від війни в Кореї до повітряних операцій в Югославії кількість літако-вильотів збільшилась у 4 рази, в Іраку (2003 р.) – у 11,5 разів, а у подальшому відбулося різке зменшення інтенсивності ударів. Перевага у повітрі досягалась впливом на складові повітряної міці: пункти управління (ПУ), аеродроми, літаки, центри підготовки льотного складу, засоби ППО, склади [3]. Пріоритет віддавався знищенню літаків на аеродромах, виведенню з ладу злітно-посадкових смуг, ралійних доріжок, перешкоджання проведенню відновлювальних робіт шляхом повторних авіаударів.

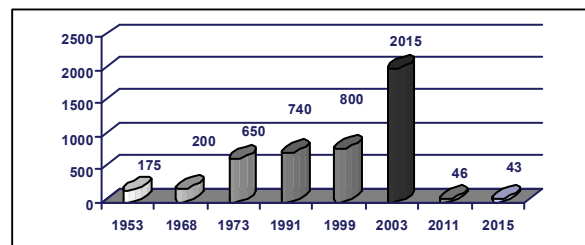

Рис. 2. Діаграма інтенсивності дій авіації у військових конфліктах (кількість вильотів на добу)

Після арабо-ізраїльської війни (1967 р.), коли було втрачено значну кількість авіації на аеродромах, виникла необхідність будівництва спеціальних укриттів для літаків. Наступна арабо-ізраїльська війна підтвердила, що укриття значно зменшують втрати авіації, а її знищення вимагає застосування високоточної зброї (ВТЗ) великої руйнівної сили. Новим у руйнуванні інфраструктури аеродромів стало застосування спеціальних авіаційних бомб із гальмівним пристроєм (В'єтнам) і бетонобійних бомб, оснащених пороховим прискорювачем (Близький Схід, Перська затока) [8]. Надпотужні засоби скидалися з малих і гранично малих висот на великій швидкості, що знижувало ефективність дій засобів ППО противника. Удари були ефективними і вимагали значного часу на відновлення. Під час дій

по іракських аеродромах літаки F-16 і "Торнадо" широко застосовували касетне озброєння з бетонобійними боєприпасами і мінами, що перешкоджало проведенню відновлювальних робіт.

В Югославії розпочато застосування ВТЗ із наведенням із супутників, що значно розширило можливості авіації. Під час дій у Перській затоці (1991 р.) авіація БНС пошкодила і зруйнувала 63% капонірів на аеродромах ВПС Іраку. В укриттях знищено та пошкоджено 141 іракський літак [8]. Ефективність застосування авіації залежить від надійності систем управління. У ході першої ПНО проти Іраку одним із завдань авіації БНС була дезорганізація управління ВПС Іраку. Об'єктами ударів були пункти управління, радіо – і радіолокаційні станції. Це дало можливість придушити іракську систему управління авіацією, мінімізувати її протидію.

Аналіз показує: авіаційне угруповання здатне зіграти вирішальну роль у досягненні мети операції і війни при мінімальних втратах особового складу і бойової техніки. У результаті завоювання переваги, а, пізніше і панування в повітрі, авіація БНС завдала значної шкоди військово-економічному потенціалу Іраку, дезорганізувала систему управління країною, ізолювала угруповання ЗС Іраку в Кувейті і знизила їх боєздатність. Це дозволило підрозділам наземних військ з мінімальними втратами досягти мети.

Еволюція можливостей ВТЗ і ролі авіації в досягненні кінцевих результатів війни

Останні 60 років значний вплив на хід військових конфліктів здійснює протиборство ЗПН і засобів ППО. Особливого значення боротьба набула з масовим використанням ВТЗ. МРАУ з застосуванням ВТЗ по важливим об'єктам, угрупованням військ є характерними рисами сучасних бойових дій. Збільшення вогневої могутності ударної авіації досягається за рахунок оснащення ВТЗ, що змінило її тактику. В операції "Буря в пустелі" біля 12% ударної авіації коаліції було обладнано для бойового застосування керованих авіаційних бомб (КАБ), а в "Союзницькій силі" – 70%. Всі важливі цілі були знищені ВТЗ. У застосуванні КАБ намітились зміни на користь дешевих, але більш ефективних боєприпасів з корекцією від супутникової системи "Навстар".

Характерними рисами ВТЗ є: висока точність; збільшення ефективності поразки за рахунок навігації і підвищення сили вибухової речовини бойової частини; різке збільшення дальності стрільби; виключення людини з процесу її застосування. У сучасних умовах ця зброя може еволюціонувати шляхом удосконалення характеристик і стане вирішальним фактором конфлікту і досягнення перемоги.

Основними зразками ВТЗ стали КАБ, КРПБ і КРМБ. У Перській затоці ракети запускалися з да-

льності 200... 800 км, в Югославії - понад 1000 км, а в Сирії понад 1500 км. У той період на практиці випробувані крилаті ракети, політ яких до цілі здійснювався в режимі повного радіомовчання, що помітно підвищувало імовірність подолання системи ППО противника. Модернізована система наведення ракет на ціль. Якщо у війні в зоні Перської затоки навігаційна система "Навстар" знаходилася на стадії перевірки, то у війні в Югославії вона застосовувалася в повному обсязі. Тоді ж були випробувані касетні авіабомби (СВU-97) із самонавідними бойовими елементами для поразки бронетехніки.

Застосування ВТЗ у зоні Перської затоки і Боснії стало можливим завдяки створенню і використанню принципово нових засобів збройної боротьби: авіаційних, морських, космічних. Космічні відіграли виняткову роль: у війні проти Іраку вони застосовувалися для технічної розвідки, навігації, зв'язку і управління, а, починаючи з Косово, стали основою розвідувально-ударних систем. Космічні засоби військового призначення стали військово-технічним інструментом ведення воєнних дій. З їх допомогою здійснювалося керування системами ВТЗ на етапах доставки її до цілі. У зоні Перської затоки керування здійснювалося винятково з КП на ТВД, в Югославії США застосували глобальну систему керування зброєю і бойовими системами з КП на своїй території і у штабі НАТО. Можна припустити, що США й інші розвинуті країни будуть задалегідь створювати і підтримувати діючу космічну інфраструктуру як основу розвідувально - ударних бойових систем.

Війна в зоні Перської затоки і Косово підтвердили роль авіації в досягненні кінцевих результатів війни. Якщо у Іраку наземна фаза воєнних дій складала 9%, то в Югославії воєнні дії СВ не планувалися і не велися. Сфера воєнних дій була перенесена в повітряно-космічний простір. Перемога здобута за допомогою ВТЗ, засобами її доставки були повітряні і морські носії. У війнах застосовані нові зразки авіаційної техніки: літаки F-117A, B-2A. Ґрунтуючись на досвіді, удосконалюються зразки літаків-невидимок ударної авіації, створюються і випробуються нові літаки-винищувачі, КРПБ і КРМБ.

Досвід застосування ЗПН у Лівії та Сирії

Операція НАТО в Лівії 2011 р. перетворила країну в полігон для бойових випробувань новітніх озброєнь: опробуванні тактична крилата ракета Tomahawk Block IV, багаточільовий винищувач Eurofighter Typhoon [6]; удари наносились KP Storm Shadow. Вперше застосовано важкий літак підтримки сухопутних підрозділів AC -130U. Вдало показав себе палубний літак РЕБ EA-18G Growler ВМС США, який ставив завади лівійським радарам.

Особливістю ВПС НАТО в Лівії є застосування уранової бронебійної зброї у перші кілька діб, вага деяких бомб складала біля 2 т. Високоточні французькі ракети AASM були використані для знищення колони бронетехніки у районі Бенгази, для знищення ЗРК С-125. Запуск здійснювався поза зоною їх дії.

Нанесення удару по Лівії почалось із застосування КРПБ і КРМБ: кораблі ВМС США і Великобританії випустили 112 КР «Томагавк», знищивши понад 91% цілей [6]. Це були ПУ військами, штаби і бази ВПС, вузли зв'язку і бази ВМС, радары ППО, батареї протикорабельних ракет, центр зв'язку, парламент, держтелерадіо, аеродроми, системи енергопостачання [6]. Бомбардувальники В-2 нанесли удари по аеродрому Тріполі, поразивши КАБ укріплені ангари з авіацією ВПС Лівії. Літаки В-2 наносили удари 2000-фунтовими КАБ GBU-31В/JDAM по найважливішим цілям. Висока ефективність їх застосування досягнута за рахунок коригування політного завдання у повітрі і перепрограмування бомбової нагрзуки. Відпрацьовані різні тактичні сценарії, лазерне цілевказання наземних цілей. Пілоти літаків, можуть проводити автономне цілевказання та більшість вильотів проводилась парами: «Тайфун» і «Торнадо». Один проводив лазерне наведення, другий поразав ціль. Це дозволило задіяти звичайні боеприпаси, зберігаючи ВТЗ для завдань, де слід забезпечити мінімальні побічні розрушення. У подальшому інтенсивність значно знизилась.

Угрупування російської авіації у Сирії налічує понад 50 літаків: Су-24М, Су-34, Су-25СМ, Су-30СМ; вертольоти Мі-24П, Мі-35, Мі-8АМТШ, Мі-17; безпілотну авіацію. Бойова робота у Сирії будується на даних космічної і повітряної розвідки. Бомбометання здійснюється з висоти понад 5000 м. Раніше російські літаки брали по 2...4 високоточних боеприпаси чи по 4...6 звичайних бомби, тепер боезапас зріс. Перед вильотом льотчики вивчають дані об'єктивного контролю і безпілотними літальними апаратами (БЛА), знімки космічної розвідки. Бомби вільного падіння і керована зброя дозволяють їм не входити у зону поразення ПЗРК бойовиків ІДІЛ. На початку кампанії здійснювали біля 20 бойових вильотів за день, поступово нарощуючи їх. З початку операції змінилась тактика авіагрупи. Льотчики перешли до самостійної роботи, атакуючи по кілька цілей за виліт.

Новим у застосуванні авіації в Сирії є ВТЗ, сучасні засоби об'єктивного контролю, супутникова навігація і розвідка, дорозвідка БЛА, сучасна бортова авіоніка, нові системи прицілювання і навігації. Основними засобами поразення є фугасні, КАБ, керовані ракети, застосовуються об'ємнодетонуючі і бетонобійні боеприпаси. Особливе мі-

сце для дорозвідки цілей мають БЛА з ефективними засобами спостереження, оснащені сучасними багаторежимними камерами, здатні працювати у будь-який час доби. 12 дальніх бомбардувальників Ту-22МЗ вперше провели масоване бомбардування об'єктів воєнної інфраструктури терористів. Удар наносився групами по 2 Ту-22МЗ з застосуванням осколково-фугасних авіабомб. Були знищені бази і табори терористів у провінціях Ракка і Дейр-Ез-Зор. Це підкреслює вибірковість Росії у застосуванні сили та настійливість у вирішенні завдань по знищенню терористів.

Висновки

За останні десятиліття відбулося зміщення центру збройної боротьби у повітря, де забезпечується досягнення мети операції. ВПС стали чинником, який впливає на хід і визначає результат.

Загальні висновки з аналізу операцій: починалися вони проведенням ПНО; СВ не застосовувались зовсім або тільки на заключному етапі. Виключенням є операція „Свобода Іраку”, де сухопутна кампанія почалась майже одночасно з повітряною; більшою мірою застосовувались КР та інші безпілотні ЗПН, для нанесення ураження об'єктам, які надійно прикривалися засобами ППО; зросла роль засобів радіоелектронної боротьби (РЕБ) та протирадіолокаційних ракет (ПРР) для подавлення системи ППО.

У ході бойових дій вирішувались питання протиборства між ЗПН і ППО. Війни нового покоління поклали кінець системі ППО, створеній на принципах активної радіолокації. Майбутнє за системою з нетрадиційними принципами виявлення ЗПН, у т.ч. радіолокаційно невидимих. Розвиток ВПС, їх застосування показали великі потенційні можливості. Організаційне і технічне вдосконалення, надходження нових засобів збройної боротьби, перехід до ефективних форм і способів бойового застосування стало основою зростання ролі ВПС у бойових діях. Вагомі результати досягнуті у питаннях підготовки і ведення повітряних операцій. Повітряні операції проводилися у комплексі з активними діями ВМС. Для повітряних операцій характерні ретельність підготовки і висока ступінь забезпечення.

Погодні умови і час доби все менше впливають на характер і результат дій авіації. Підтвердженням тому є проведення вночі повітряної операції ВПС США проти Лівії. Основна частина вильотів авіації БНС у повітряній операції проти Іраку в перші три доби проводилася вночі. Результати дій авіації оцінені як цілком успішні.

Характер завдань, які виконувала авіація, результативність дій ВПС в операціях із СВ дозволяють зробити висновок, що ПНО з категорії тео-

ретичних розробок перетворилась у реальність, її положення знайшли підтвердження і показали перспективність.

Досвід війн і конфліктів кінця ХХ – початку ХХІ ст., показав, що сторона, яка готувала і проводила ПНО, мала більші можливості щодо створення нових і посилення наявних угруповань ЗПН. Позиції частин і підрозділів РТВ, які розгорнуті стороною, що обороняється, у мирний час і несуть бойове чергування з початком повітряного нападу, відомі противнику і піддаються вогневому і радіоелектронному впливу. Підрозділи РТВ, які були не здатні до зміни бойових позицій, знищувалися негайно.

Значну роль відігравали автоматизовані засоби, які були інтегровані в єдину систему розвідки і управління. Основні компоненти цієї системи розташовувалися на літаках Е-3А, Е-8А, TR-1. Підтверджено зростання впливу РЕБ на хід і результат бойових дій. Масоване застосування радіоелектронних перешкод значно впливало на ефективність дій засобів ППО противника, ускладнювало управління ними. Масоване використання у війнах керованих авіаційних ракет класу "повітря - земля", КАБ, ПРР з удосконаленою логікою наведення значно підвищило результативність дій авіації.

Кількісне зростання ЗПН на початку 90-х рр. призвело до появи якісно нових засобів протиборства – засобів повітряно-космічного нападу (ЗПКН), що об'єднали балістичні ракети, у т.ч. стратегічні, КРПБ, КРМБ, керовані ракети і бомби різних класів, орбітальні угруповання космічних апаратів різного призначення, літаки, вертольоти, БЛА. Локальні війни і конфлікти періоду засвідчили зростання ролі і значення ЗПКН у досягненні цілі конфлікту. Удосконалення ЗПКН призведе до стирання грані в засобах ведення бойових дій у повітрі і космосі, які перетворюються в єдину повітряно-космічну сферу.

Дії літаків, вертольотів, КР, КАБ чітко координуються супутниковими системами навігації,

розвідки і зв'язку. Літаки тактичної і палубної авіації озброюються вдосконаленими тактичними ракетами підвищеної дальності (до 300 км). Країни НАТО, Росія не тільки закуповують у великій кількості новітні ракети для своїх ВПС, але й активно просувають їх на експорт, у т.ч. у країни - сусіди України. Це зобов'язує уважно вивчати й аналізувати досвід бойового застосування авіації в конфліктах, вести пошук нових форм і способів ефективного застосування засобів ППО СВ, вдосконалення тактики, розвитку оперативного мистецтва, урахування в практиці бойової підготовки військ ППО СВ.

Список літератури

1. Свиридов А. *Некоторые особенности операции „Свобода Ирака”* / А. Свиридов // ЗВО. – 2003. – №4. – С. 2-7.
2. Радецький В.Г. *Уроки і висновки бойових дій в Югославії* / В.Г. Радецький // Народна армія. – 18.07.2000 р.
3. Смірнов О.О. *Аналіз бойового застосування авіації в локальних війнах і збройних конфліктах другої половини ХХ – поч. ХХІ ст.* / О.О. Смірнов, О.В. Білінов // Наука і техніка ПС ЗСУ. – 2010. – №. 1(3). – С. 67-75.
4. *Особливості застосування підрозділів ЗРВ у ситуації ескалації воєнного конфлікту на території держави: навч. посіб. / за ред. С. Яроша.* – Х.: ХУ ПС, 2015. – 140 с.
5. *Ненашев И. Опыт боевого применения КРМБ США и тенденции их развития* / И. Ненашев // ЗВО. – 2003. – №4. – С. 52-57.
6. *Чему научило НАТО ливийское небо. [Електронний ресурс]. – Режим доступу до ресурсу: <http://newsland.com>.*
7. *Мосов С.П. Роль ударної авіації в локальних війнах і збройних конфліктах* / С.П. Мосов, Р.В. Храцевський // Труды академії. – К., 2002. – Вып. 37. – С. 18-23.
8. *Маначинский А.Я. Ирак: тайные пружины войны* / А.Я. Маначинский. – К.: Изд. дом "РУМБ", 2005. – 416 с.

Надійшла до редколегії 25.02.2016

Рецензент: канд. техн. наук, проф. В.М. Закорюкін, Харківський університет Повітряних Сил ім. І. Кожедуба, Харків.

ПРИМЕНЕНИЕ СРЕДСТВ ВОЗДУШНОГО НАПАДЕНИЯ ПЕРЕДОВЫХ СТРАН МИРА В ОРУЖЕННЫХ КОНФЛИКТАХ И ЛОКАЛЬНЫХ ВОЙНАХ

С.И. Корсунов, Г.А. Левагин, В.А. Коротий

В статье проанализированы масштабы и варианты применения средств воздушного нападения в локальных конфликтах современности. На основе приведенного фактического материала делаются выводы о закономерностях применения средств воздушного нападения в вооруженных конфликтах и локальных войнах.

Ключевые слова: средства воздушного нападения, вооруженные конфликты, локальные войны.

COMBAT ENGAGEMENT OF AIR ATTACK MEANS OF HIGHLY DEVELOPED COUNTRIES IN ARMED CONFLICTS AND LOCAL WARS

S.I. Korsunov, G.A. Levagin, V.A. Korotii

The scope and alternatives of combat engagement of means of air attack in the modern local conflicts are analyzed in the paper. Based on the given information, conclusions regarding the consistent patterns of engagement of air attack means in armed conflicts and local wars are made.

Keywords: Means Of Air Attack, Armed Conflicts, Local Wars.